

PRESENTACIÓ DEL "RAPPORT" "CAP A UNA DESPENALITZACIÓ DE LA DIFAMACIÓ"

“Estem enfrontats a una qüestió que no fa la unanimitat.:” a la despenalització de la difamació.”

La llibertat d'expressió garantida per l'article 10 de la convenció europea i interpretada pel Tribunal europeu dels Drets de l'Home, és una de les pedres angulars de tota democràcia.

No discutim pas que les legislacions anti difamació busquen una finalitat legítima de la protecció de la reputació i dels drets de tots.

No obstant i això sovint es veu, que l'efecte dissuasiu de les sancions penals pot, també, restringir el debat lliure.

Però cal lamentar que es faci un ús abusiu de les accions penals per difamació d'una forma que pot semblar un intent de les autoritats per reduir els mitjans crítics al silenci.

Tals abusos acaben en una auto censura per part dels mitjans i poden reduir el debat democràtic i la circulació de les notícies d'interès general.

Compartim la posició ferma del secretari general del Consell d'Europa que ha denunciat les amenaces d'accions judicials per difamació com una "forma particularment insidiosa d'intimidació".

Els casos s'acumulen sense parar! N'esmentaré alguns exemples recents, que ens han arribat després de la discussió de l'informe en comissió.

Així el Tribunal de cassació francès va anul·lar, el 14 de juny, les sentències del Tribunal d'apel·lació de París que condemnaven el diari LE MONDE per difamació contra el President de la Costa d'Ivori, Laurent GBAGBO. L'any 2003 "Le Monde" havia escrit articles sobre els "esquadrons de la mort" emprats per assassinar polítics a l'oposició.

El 12 de juliol de l'any 2007 a Polònia, un periodista del diari GAZETA WYBORCZA va ser condemnat a sis mesos de presó amb càrrecs així com a pagar una multa de 1.300 euros aproximadament. El periodista ha estat condemnat per una sèrie d'articles que es van publicar el 2003. Havia denunciat el veredictes d'un jutge el qual estava encarregat d'arreglar un litigi entre els habitants d'un HLM i el propietari d'una bugaderia que utilitzava productes tòxics.

A Azerbaidjan, el 6 de juny del 2007, el tribunal d'apel·lació va confirmar la condemna de dos anys i mig de presó de Emmulla FATULLAEV fundador dels diaris "REALNY AZERBAIDJAN" i "GUNDALIK AZERBAIDJAN" per haver, diu la sentència, "difamat" i "insultat" els Azerbaidjanesos.

Un altre exemple és la perquisició de l'onze de maig del 2007 al periòdic satíric francès "LE CANARD ENCHAÎNÉ" que va ser qualificada per un dels responsables de la revista com una violació de la convenció europea dels Drets de l'Home.

Encara puc esmentar la confiscació dels exemplars del setmanari satíric espanyol "El JUEVES", el juliol passat per publicar caricatures de la família reial espanyola que podien ser considerades, i segurament han de ser-ho, com al límit del bon gust. Malgrat tot aquelles caricatures van servir d'excusa per a segrestar aquesta revista i obrir, a iniciativa del fiscal general espanyol, un procediment penal contra el responsable de la publicació. Nombrosos juristes espanyols pensen que totes aquestes mesures son, pel cap baix, exagerades i desproporcionades.

Com que ja he parlat dels dos països veïns d'Andorra , permeteu-me citar un cas del meu país.

Aquest dilluns la premsa andorrana ens feia saber que un jutge d'instrucció havia arxivat sense càrrecs la denúncia per difamació que el cap de Govern d'Andorra havia interposat contra la publicació del partit socialdemòcrata, partit de l'oposició. Aquesta denúncia diligenciada pel fiscal general del principat havia permès, també, que la policia vingués a interrogar el cap de l'oposició a la seva oficina parlamentària.

De què es tracta al capdavant en el nostre informe?

En primer terme enfortir la llibertat d'expressió a la llum de la jurisprudència del tribunal.

En segon lloc proposar que les legislacions nacionals tinguin més en compte les orientacions de la jurisprudència del tribunal perquè algunes vegades tenen més tendència a oblidar-les.

En tercer lloc, abolir les penes de presó per difamació, un punt sobre el qual volem ser inflexibles.

Finalment, quart punt, denunciar el recurs abusiu a condemnes per danys i perjudicis, perquè indemnitzacions d'una amplitud desproporcionada sobretot en alguns països en els quals la premsa no pot comptar amb gaires ingressos per publicitat poden violar, també, l'article 10 del conveni Europeu dels Drets de L'home.

Us demanem doncs de compartir i donar suport a la jurisprudència del Tribunal Europeu de Drets de l'Home la qual ha declarat "que la llibertat d'expressió s'aplica no solament per les idees o les notícies ben rebudes o considerades inofensives o indiferents, però també aquelles que fereixen, que xoquen o inquieten l'estat o una part qualsevulla de la població".

Així ho exigeixen el pluralisme, la tolerància i l'esperit d'obertura sense els quals no hi pot haver una societat democràtica."

En resum és el que proposem en el nostre "rapport". Esperem que això no farà sinó confirmar el principi fundador del Consell d'Europa.

En tant que parlamentaris ens devem a una obligació de resultat, si ho puc dir així. Ho hem subratllat varies vegades durant aquesta setmana en els nostres treballs. El meu amic Erik Jürgens ha treballat molt en aquest tema. Tenim l'obligació de fer respectar i de introduir la jurisprudència del Tribunal europeu en tots els nostres països.

No podem continuar tenint una doble posició: aquí defensem les sentències del tribunal i els principis del Consell d'Europa, i després, al tornar als nostres països , tornem als nostres afers de política de cada dia i ens oblidem de vetllar pels grans principis. Els grans principis , els treballem aquí, però els hem de inscriure'ls a la realitat dels nostres parlaments nacionals i de tots els nostres països. Cal defensar la llibertat d'expressió, no solament aquí sinó també allà. (Aplaudiments)

Estrasburg, 4 d'octubre del 2007.

Traduït del francès, llengua en la qual es va fer la intervenció davant l'Assemblea parlamentària del Consell d'Europa.